

lige Vel, naar hun da har Forstaaelsen af det overordentlig store Ansvar, som hun har paataget sig ved at sætte et uskyldigt og hjælpeløst Væsen ind i Verden uden at kunne byde det et Hjem at leve i og vokse op i. Men ved dette Forslag gaar man jo endnu et Skridt videre ved — om end i en ret begrænset Udstrækning — at borttage det Præg af en Pariakaste, som hidtil har hvilet paa de saakaldte uægte Børn ogsaa i en anden Henseende, idet man nemlig gaar over til — ganske vist med ret meget Forbehold — at indføre Arveret efter Faderen. I det store og hele er Forslaget derfor efter min Formening et human og tidssvarende Forslag, som jeg og mit Parti gerne ville bidrage vort bedste til snarest muligt at ophøje til Lov. Men der findes dog, som jeg sagde før, enkelte Punkter, hvori der helst skulde ske Forandring.

Forinden jeg gaar over til at omtale disse Punkter, vilde jeg gerne med et Par Ord omtale Kommunernes Forhold overfor en Lovgivningsvirksomhed som denne. De fleste af Tingets ærede Medlemmer have sikkert i større eller mindre Grad beskæftiget sig med kommunale Sager og ville sikkert ogsaa have erfaret, at den Lovgivningsvirksomhed, som vi inde paa Rigsdagen i de senere Aar have arbejdet paa, og de Resultater, som deraf ere fremkomne, i mange forskellige Tilfælde have paaført de kommunale Bestyrelser, de kommunale Raad Landet over, baade adskillig Bekostning og ogsaa meget stærkt forøget Arbejde, ja, endogsaa i en saadan Grad, at man ganske sikkert snart vil kunne forudse den Tid, da det vil blive vanskeligt i tæt befolkede Landkommuner at faa Mænd, som virkelig ere egnede til dette Hverv, til at paatage sig Formandspladsen længere end i den Tid, i hvilken de ikke kunne undslaa sig derfor; det vil i Regelen sige tre Aar. Jeg vil derfor gerne henstille, at vi i vor fremtidige Lovgivning lade det være os magtpaaliggende ikke at bebyrde de kommunale Styrelser med mere Ulejlighed og Arbejde med disse Loves Administration end absolut nødvendigt, og at man ogsaa saa vidt gørligt ved Gennemførelsen af nærværende Lovforslag og dets Udførelse i det praktiske Liv faar paalagt Politimyndighederne at besørge det, som man ellers kunde være tilbøjelig til at lægge over paa de kommunale Myndigheder, og hvad man ogsaa, saa vidt jeg kan forstaa den gamle Lovgivning i disse Forhold, hidtil har villet lægge over paa dem.

Hvis jeg lige maa omtale dette, er der et Forhold, som mange Gange har voldt de kommunale Styrelser i Landet overordentlig stort Besvær og meget Arbejde og bevirket, at mange Medlemmer af de kommunale Raad omkring paa Landet have været i overordentlig Grad kede af denne Bestilling baade som Formænd og Medlemmer. Jeg tænker paa de Tilfælde, hvor et Menneske bliver sindssvagt, mister Forstanden, og hvor Politimyndighederne ikke have nogen Forpligtelse til, ja, ikke en Gang have Tilladelse til at tage Affære uden først at indhente Tilladelse fra den højere Øvrighed, men hvor det er en Sag, der udelukkende ligger paa Kommunalbestyrelsens Skuldre. Dette er tidt overordentlig vanskeligt og har voldt de kommunale Bestyrelser meget Bryderi.

Jeg skal derefter kortelig omtale de Indvendinger, jeg har, og de Ændringer, som jeg vil henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overvejelse angaaende det her behandlede Forslag. Jeg kan gøre det ganske kort, thi adskillige af dem have været berørte af de foregaaende Talere. Naar man ser paa Forslagets § 1, omtales der i 2det Stykke, „at Barnets Forsørgelse bør ske i Overensstemmelse med Moderens Livsforhold, dog ikke ud over almindelig gode Middelkaar“. Dette er efter min Mening ikke fuldt tilfredsstillende eller fuldt betryggende. Jeg tror i øvrigt, at det ærede Medlem, som var Ordfører for Flertallet her i Salen, havde sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, idet han nemlig sagde, at der burde ogsaa være en Grænse nedefter. Det er ogsaa min Mening, at den Regel, som her opstilles, er ikke tilstrækkelig udtømmende. Det forekommer mig nemlig at maatte være saaledes, at en Fader til et saadant Barn bør betale lige meget til sit Barns Underhold og Opdragelse, hvad enten Moderen er en fattig eller en rig Pige. Men dette vil ikke blive Tilfældet med den Affattelse, dette Stykke har i Lovforslaget. Med Hensyn til § 3 vilde jeg gerne gøre den Bemærkning, at det — hvad der ogsaa er berørt, saa vidt jeg husker, af det samme ærede Medlem — vilde forekomme mig rigtigt, at der stedse blev beskikket disse Børn en Værge straks ved Fødselen. Jeg er ikke i Tvivl om, at dette vil have ret stor Betydning. — Om § 3 vil jeg dernæst ogsaa sige et Par Ord med Hensyn til den begrænsede Arveret, som indeholdes i 2det Stykke B) af § 3, at jeg ikke er fuldstændig klar over, om den Ordning, der her foreslaas af Arveretsforholdet, vil være den